

Nr 63.

Af herr **Erlansson**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder i syfte, att landets kalmarker må göras frukt-bärande.

Det säges ofta, att vårt land har rika tillgångar, och det gäller blott för oss att rätt utnyttja dem. I detta påstående ligger nog mycken sanning. Vi sakna måhända tillräckligt kapital för att kunna tillgodogöra oss våra slumrande millioner. Men det är nog en del, som kan vinnas utan synnerligt stor kostnad. Vi hafva i vårt land en del kalmarker, som genom sin ödslighet lämna ett pinsamt intryck. Då man ser dessa af endast ljung och små enbuskar be vuxna hedar och backar, så tränger sig den tanken fram: Här ligger i dessa nu intet gifvande vidder en stor nationalförmögenhet, men såsom de hittills blifvit skötta, har hvarken staten eller den enskilda ägaren någon nytta af dem. De äro lika en guldgrufva, som icke bearbetas. Hade våra fäder för hundra år sedan planterat skog på alla sådana marker i vårt land, så hade vi nu haft en stor rikedom uti dem. Men nu ligga de kala. Skola de blifva så i fortsättningen?

I vår upplysta tid borde vi i våra handlingar vara mera framsynta och mindre själfviska, än våra föregångare voro för hundra år sedan. Men det synes, som om vi i detta afseende trampade alltför troget i fädrens fotspår.

Vi hafva fått en lag, som bjuder återplantering af skog, där den nedhugges, och marken icke är tjänlig för odling, men den ålägger icke plantering å kalmarker. Dessa få i alltför stor utsträckning ligga som ofruktbara öknar år efter år. De äro en vanprydnad för hela landet och

särskildt för den ort, där de finnas. De inverka på ett skadligt sätt på traktens klimatiska förhållanden. De ligga som ett slags betyg på vår oförmåga att sköta våra finanser. Så bör det inte längre få fortgå.

Då jag förra året väckte denna motion, gjorde jag förslag om tillvägagångssättet att få skog planterad på kalmarkerna. Utskottet fann, att det mötte stora betänkligheter att lösa frågan enligt mitt förslag. Motionens syfte behjärtades af utskottet, men det såg andra vägar, hvarpå målet kan nås, och då redan något gjorts för skogsodling på kalmarker, så menar utskottet, att utredning i frågan kan åtminstone tills vidare anstå. Men då det synes mig, som det skulle taga för lång tid att nå målet, om ej mera åtgöres härför, och då frågan är af ganska stor betydelse för vårt land, så vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte utreda och till Riksdagen inlämna förslag om huru våra kalmarker skola göras fruktbarande för vårt land.

Stockholm den 25 januari 1911.

John Erlansson.

Nr 64.

Af herr **Olsson** i Kullenbergstorp, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t* angående ändrade grunder för fördelningen af statens bidrag till vägunderhållet på landet.

Vid sistlidne års Riksdag förelågo till behandling ett stort antal motioner om större och mindre ändringar i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891. Jordbruksutskottet,